

vil det formentlig erkjendes, at der ikke paa-lægges de Betalingspligtige nogen større Byrde end nødvendigt. Ved Forslaget om, at Ind- og Udgjæld særskilt skulle opgives, har man navnlig haft for Øie paa den ene Side at give et Udgangspunkt for en Prøvelse af Angivelsernes Rigtighed, og paa den anden Side at opfordre dem, som skulle angive Formuen, til ikke herved at lægge et blot løst Skjøn til Grund for Dpgivelsen.

Dpgjørelsen bør vel i Reglen afgives samtidigt med Erklæringen om at ville blive hensiddende i uskiftet Bo og dette er vistnok ogsaa nu det Sædvanlige. Da der imidlertid kan forekomme Tilfælde, hvor Vedkommende vel kan være bestemt paa at ville hense til i uskiftet Bo, men ude af Stand til strax at fremkomme med en Dpgjørelse af Boets Status, har man troet, at der burde gives Skifteretten Bemyndigelse til at indrømme den Paagjældende en Henstand med Indgivelsen af Dpgjørelsen af indtil 4 Uger fra den Tid da Erklæringen om at ville hense til i uskiftet Bo er afgiven.

Naar Vedkommende maatte vægre sig ved at fremkomme med Angivelse om Boets Beholdning, er der efter den nugjældende Ret ikke hjemlet noget særligt Dvangsmiddel til at fremtvinge en saadan Erklærings Afgivelse, og der haves saaledes ingen anden Udvei end at gjøre Sagen til Gjenstand for Søgemaal. Da der imidlertid synes at burde aabnes en lettere Udgang til i Bægrings-Tilfælde at kunne fremtvinge Dpgjørelsens Meddelelse, er der efter Forslaget givet Skifteretten Anvisning paa i de omhandlede Tilfælde at ifjende Dvangsbøder.

Til § 10.

Da den Kjendelse, der erlægges for at forblive hense til i uskiftet Bo, i sit Væsen er et anticiperet Skiftegebyr, er det overensstemmende med Sagens Natur, at der, naar den i uskiftet Bo hense til i Ugtefælle senere skifter i Overensstemmelse med Reglerne i Kapitel 5 i Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v., i den Afgift, som da vil være at erlægge, fradrages et Beløb, svarende til den tidligere erlagte Kjendelse.

Den i Forslaget i saa Henseende optagne Regel er ogsaa i Overensstemmelse med den nugjældende Ret, jfr. Forordning af 5te April 1754 § 2.

At der, naar den Betaling, som vil være at erlægge i Anledning af Skiftet, tilfældigvis, navnlig paa Grund af Boets senere Forringelse, maatte være mindre end det Beløb, der tidligere er erlagt som Kjendelse, ikke skal finde Tilbagebetaling af Forskjellen Sted, er stemmende med den nugjældende Praxis og formentlig i og for sig naturligt.

Til § 11.

For at lette Procent-Udregningen med Hensyn til de i Lovforslagets §§ 3 og 8 paabudte Afgifter og Kjendelser er det i denne Paragraf foreslaaet, at de Beløb, hvoraf Procenten skal beregnes, stedse afrundes til halve Hundreder Kroner, ligesom en tilsvarende Afrunding af samme Hensyn bestemmes med Hensyn til den i Lovforslagets § 5 a nævnte Værdi, hvorefter Betaling skal erlægges for Decision i visse Boer.

Til § 12.

Forsaavidt Lodtagere i et afgiftspligtigt Bo, som selv have behandlet dette, eller den længstlevende Ugtefælle, som hense til i uskiftet Bo, maatte befindes at have, mod bedre Vidende, affattet den Dpgjørelse urigtigt, som det paahviler dem at indgive til Skifteretten, saaledes at de derved unddrage Statskassen nogen Del af den samme tilkommende Indtægt, er det foreslaaet, at de derved paadrage sig Forpligtelse til at tilsvare den besværgede Del af Afgiften eller Kjendelsen med det dobbelte Beløb, foruden at ifalde den Straf, som en urigtig Dpgivelse paa Tro og Love ifølge den almindelige Straffelovgivning maatte medføre. I Tilfælde som de her omhandlede, hvor Afgiftsansættelsen saa væsentligt maa være overladt til den Vedkommendes egen Angivelse, maa en saadan Bestemmelse formentlig anses vel begrundet, ligesom den er stemmende med hvad der i andre Afgiftslove er fastsat.